

Έγραψαν για το βιβλίο...

Φένια, η αγαπημένη των ήχων

Γιώτα Κ. Αλεξάνδρου

Εικονογράφηση: Έφη Λαδά

«Η Φένια αγαπά τη μουσική. Λατρεύει το νερό. Συνομιλεί με τους ήχους. Γνωρίζει δύσκολους μουσικούς κώδικες. Τα καταφέρνει σε παιχνίδια που απαιτούν ειδικές ικανότητες. Σκαρώνει κι άλλα παιχνίδια, με ήρωες φανταστικούς σε κόσμους παραμυθένιους. Η ίδια μάλλον δεν το ξέρει αλλά η μορφή της αποπνέει ομορφιά κι αισιοδοξία. Οι πιο πολλοί το βλέπουν και το νιώθουν. Κάποιοι άλλοι, εγκλωβισμένοι στις προκαταλήψεις τους, της κάνουν τη ζωή δύσκολη. Η δασκάλα τους θα βρει τον τρόπο να τους οδηγήσει όλους στα μουσικά του τόσο διαφορετικού από τον δικό τους κόσμου της Φένιας.

Η Γιώτα Αλεξάνδρου προσεγγίζει με ευαισθησία και διακριτικότητα το θέμα της παιδικής τυφλότητας. Παίζοντας έντονα με τις αισθήσεις –αφή και ακοή στην αρχή, η όσφρηση εμφανίζεται αργότερα– αναδεικνύει τις ειδικές ικανότητες της ηρωίδας της, την ώρα που η όραση επιτρέπει στον μικρό αφηγητή της ιστορίας, του οποίου μόνο στο τέλος μαθαίνουμε την ταυτότητα, να μιλήσει για την ομορφιά της Φένιας, την πολύχρωμη, αισιόδοξη αύρα που αυτή εκπέμπει. Αν κάτι δεν επιχειρεί η συγγραφέας, είναι να διεισδύσει στο κεφάλι της Φένιας, στον τρόπο που αυτή προσλαμβάνει τον κόσμο ή στα έντονα συναισθήματα που ενδεχομένως της γεννά η απώλεια της όρασης. Ζητούμενό της είναι να προσλάβει ενσυναισθητικά ο μικρός αναγνώστης με τις δικές του δυνάμεις αυτό που συμβαίνει στην ηρωίδα της και να ευαισθητοποιηθεί ανάλογα. Κάτι που τελικά επιτυγχάνεται με τρόπο πειστικό μέσα από το τέχνασμα της δασκάλας.

Η Έφη Λαδά συνδημιουργεί με τη συγγραφέα πλάθοντας μια λαμπερή ηρωίδα που φωτίζει τις σελίδες κι αποσύροντας αισθητά το χρώμα από τα σαλόνια εκείνα στα οποία οι συμμαθητές της Φένιας αποπειρώνονται τη δική τους, τεχνητή έστω, κατάδυση στον σκοτεινό κόσμο της. Μαγική η εικόνα στην οποία παιδιά κι αντικείμενα περιστρέφονται σε ομόκεντρους κύκλους γύρω από τη Φένια, με τα πρώτα να αναζητούν στις περαστικές οσμές πυξίδα.

Ένα βιβλίο υποβλητικά συγκινητικό αλλά και εγγενώς αισιόδοξο, φτιαγμένο με ιδιαίτερη ευαισθησία από τις δύο δημιουργούς του. Και μια ηρωίδα που θα αγκαλιαστεί με αγάπη και δύσκολα θα εγκαταλείψει τη σκέψη των μικρών αναγνωστών που θα έχουν την τύχη να τη γνωρίσουν». - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Ελένη Γεωργοστάθη, miaforakienankairoimikrieleni.blogspot.gr

«Ένα πολύ τρυφερό βιβλίο της Γιώτας Αλεξάνδρου. Μια ιστορία που σε κάνει να σκεφτείς,

Έγραψαν για το βιβλίο...

που συγκινεί, που σου αναθεωρεί τα δεδομένα. Μια ιστορία για όλες τις Φένιες τούτου του κόσμου που είχαν την ατυχία να μην βλέπουν. Μια ιστορία για όλα τα παιδιά του κόσμου που γεννήθηκαν έχοντας... τα πάντα. [...]

Μια ιστορία γεμάτη φως κι ας έχει τόσο σκοτάδι. [...] Κι έγινε το σκοτάδι φως για τα δικά μας μάτια με τις μοναδικές εικόνες που έφτιαξε η Έφη. [...] Το βιβλίο είναι σαν ποίημα που θες να ανατρέχεις συχνά για να παίρνεις τη ζωή και τα δώρα της... στα σοβαρά.

Τρεις φορές τη διαβάσαμε τούτη την ιστορία στο σχολείο. Κι ύστερα κλείσαμε τα ματιά και παίξαμε τυφλόμυγα και προσπαθήσαμε να επικοινωνήσουμε με τις άλλες μας αισθήσεις. Κι ήταν δύσκολο πολύ. Κι έμπαιναν εμπόδια συνέχεια και κοντέψαμε να χτυπήσουμε στ' αλήθεια. Και μάθαμε να γράφουμε το όνομά μας με τη μέθοδο Braille των τυφλών. Η Φένια δεν έγινε μόνο η αγαπημένη των ήχων [...], έγινε και η δική μας αγαπημένη. Κι είπαμε να προσέχουμε τα μάτια μας περισσότερο και να μην κοροϊδεύουμε ποτέ κάποιον για το σώμα του ή επειδή είναι διαφορετικός από μας!

Για παιδιά από 5 χρονών!» - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Ελένη Μπετεινάκη, fractalart.gr

«Ο Άλκης είναι ο αφηγητής αυτής της ιστορίας. Έχει πολλά να πει για τη Φένια, την κοκκινομάλλα αδερφή του με τα μεγάλα μάτια. Η Φένια είναι ένα κορίτσι με πολλά χαρίσματα. Κολυμπάει σαν δελφίни. Τα δάχτυλά της χορεύουν όταν παίζει πιάνο και πάντα κερδίζει στα μουσικά παιχνίδια. Αναγνωρίζει τον καθένα από το περπάτημά του και πάντα χαμογελάει! Το χαμόγελό της είναι χρωματιστό σύννεφο που διώχνει τα γκρίζα σύννεφα. Και η καρδιά της απέραντος ουρανός που χωράει όλου του κόσμου τα παιδιά. Ακόμα και τους ψευτοπαλικαράδες της τάξης που δε διστάζουν να της βάζουν τρικλοποδιές για να πέφτει. Η Φένια έχει πολλά χαρίσματα κι ένα χαρακτηριστικό. Με τα μεγάλα όμορφα μάτια της δε βλέπει. Είναι άτομο με αναπηρία όρασης. Η Φένια μοιάζει εύκολο θύμα, λοιπόν, για τον Μήτσο και την παρέα του. Η Φένια αντιδρά με αξιοπρέπεια στη λεκτική και σωματική βία που της ασκείται. Ο Άλκης αντιθέτως γίνεται έξαλλος τόσο με τους νταήδες όσο και με τη δασκάλα που μολονότι το έμαθε δεν τους τιμωρεί. Αντιθέτως όλοι μαζί καλούνται να παίξουν παιχνίδια με τα μάτια κλειστά. Ξαφνικά ο κόσμος αποκτά άλλη διάσταση για τα παιδιά. Οι ήχοι μεταφέρουν πολύτιμα μηνύματα. Οι μυρωδιές γίνονται εντονότερες. Η αφή επιστρατεύεται για να αποφύγουν αντικείμενα-παγίδες και να προσανατολιστούν τα παιδιά στον χώρο. Για λίγο όλοι ζήσανε στον κόσμο της Φένιας. Έναν κόσμο γεμάτο ήχους, μυρωδιές, αγγίγματα και πολλή φαντασία.

Η Γιώτα Αλεξάνδρου δημιούργησε μια ιστορία ευαίσθητη και τρυφερή, γεμάτη παρομοιώσεις και μεταφορές. Με το εξαιρετικό εύρημα του αφηγητή-αδερφού επιτυγχάνει την άμεση, πρωτοπρόσωπη αφήγηση. Κι επειδή ο αδερφός δικαιούται να υπερβάλλει λόγω της αγάπης του, αποφεύγεται ο σκόπελος της ηρωοποίησης της τυφλής ηρωίδας. Η Φένια είναι ένα όμορφο ξεχωριστό πλάσμα, ειδικά στα μάτια του Άλκη, με αναπηρία όρασης. Είναι αυτή που είναι με όλα τα χαρακτηριστικά της. Για κάποιους σαν τον Μήτσο είναι εύκολο θύμα. Είναι αυτοί που το διαφορετικό το φοβούνται και το χλευάζουν. Κι εκεί παρεμβαίνει η δασκάλα. Η στάση της απέναντι στην αναπηρία και τη διαφορετικότητα είναι καθοριστική για τα παιδιά. Η συγγραφέας, άλλωστε, το γνωρίζει πολύ καλά αφού είναι και η ίδια εκπαιδευτικός.

Η εικονογράφηση της Έφης Λαδά απογειώνει πραγματικά το βιβλίο! Ζεστά χρώματα και αποχρώσεις

Έγραψαν για το βιβλίο...

αγκαλιάζουν όχι μόνο το μάτι, αλλά κυρίως την ψυχή του αναγνώστη. Οι εικόνες κινούνται με χάρη μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, έγχρωμης κι ασπρόμαυρης απεικόνισης [...]. - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Μαίρη Μπιρμπίλη, [elniplex.com](#)

«[...] Το διαφορετικό πάντα τρομάζει τον άνθρωπο. Και τον τρομάζει περισσότερο υπαρξιακά όταν είναι ακόμα αδιαμόρφωτη η προσωπικότητά του.

Το κάθε διαφορετικό κάνει ένα μικρό παιδί να αισθανθεί πως κινδυνεύει η τάξη που πάνω της στηρίζει την προσαρμογή του στον κόσμο των ενηλίκων.

Και όπως κάθε πλάσμα που διαισθάνεται τον κίνδυνο και τρομάζει, επιτίθεται.

Νομίζω πως όλο αυτό το κίνημα κατά της ενδοσχολικής βίας (που πάντα υπήρχε και πάντα θα υπάρχει) σε αυτό το σημείο πρέπει να εδραιώνεται. Να βοηθήσει τον νέο άνθρωπο να κατανοήσει πως το διαφορετικό τις περισσότερες φορές είναι ενδιαφέρον. Μας προσφέρει την ευκαιρία να ανακαλύψουμε κάτι πιο πολύ από εκείνο που η δική μας ταυτότητα μας έχει δώσει.

Διαφορετικό, λοιπόν, είναι και ένα παιδί που δεν έχει τις ίδιες κεντρικές ικανότητες με τα περισσότερα άλλα.

Διαφορετική είναι, λοιπόν, και η μικρή Φένια. Γιατί ανάμεσα στα άλλα παιδιά του σχολείου της είναι η μόνη που δεν μπορεί να δει. Όταν τα άλλα επικοινωνούν μεταξύ τους και με τις πέντε αισθήσεις τους, εκείνη το καταφέρνει με τέσσερις μόνο.

Η Γιώτα Αλεξάνδρου επέλεξε να διαχειριστεί αυτό το λεπτό θέμα, παρουσιάζοντας τον κόσμο της μικρής Φένιας όχι από την δική της εμπειρία, αλλά από το πώς την παρακολουθεί ένα άλλο άτομο, πολύ κοντινό της – ο αδελφός της.

Έτσι ξεφεύγει από τον σκόπελο να περιγράψει κάτι που δε γνωρίζει η ίδια και παράλληλα καταγράφει ό,τι παρακολουθεί ο όποιος άλλος ζει ή τυχαίνει να βρεθεί δίπλα σε άτομο που δεν μπορεί να δει. [...]

Ολοκληρώνοντας τη γνωριμία μας με τη Φένια, μένουμε με τη βεβαιότητα πως γνωρίσαμε όχι ένα άτομο που θα πρέπει να του προσφέρουμε τον οίκτο μας, μήτε όμως και τον εκ του οίκτου προερχόμενο θαυμασμό μας.

Διαφορετικός για μας, την ίδια ώρα που κι εμείς είμαστε διαφορετικοί γι' αυτόν τον άλλον [...]. - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Μάνος Κοντολέων, [iporta.gr](#)

«Πρώτα με αιχμαλώτισε το πρόσωπο στο εξώφυλλο. Μετά είδα ότι είναι το καινούριο βιβλίο της Γιώτας Αλεξάνδρου, που πάντα βρίσκει έναν διαφορετικό τρόπο να μας ταξιδεύει και τα βιβλία της ξεχωρίζουν για την αισθητική τους. Η Φένια, η αγαπημένη των ήχων, με έξοχη εικονογράφηση από την Έφη Λαδά, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη και καταπιάνεται με ένα δύσκολο θέμα: την τυφλότητα. Κι όμως είναι τόσο η τρυφερότητα, τόσο ήπιος και ζεστός ο τρόπος που αγκαλιάζει σκληρές καταστάσεις –ακόμη και μια φάρσα όπου η ηρωίδα μας βρίσκεται κάτω χωρίς το μπαστούνι της– που δε σου μένει η πικρή γεύση. Κι όχι μόνο αυτό. Μαθαίνει σε μικρούς και μεγάλους τι θα πει ενσυναίσθηση, μέσα από ένα “πείραμα” που πραγματοποιεί η δασκάλα του βιβλίου με τους μαθητές της. Εκπαιδευτικός η ίδια η συγγραφέας έχει τη σοφία να προσεγγίζει έτσι το θέμα της, χωρίς να μας κουνά το δάχτυλο. Αν κρίνω από τις αντιδράσεις των παιδιών μου που διάβασαν το βιβλίο της, έχει απολύτως

Έγραψαν για το βιβλίο...

πετύχει τον στόχο της. Δε μας συγκινεί μόνο. Μας κάνει να σκεφτούμε: “...Πώς θα ήταν ο κόσμος μας, αν είχε μόνο ήχους; Αν αναγνωρίζαμε τα λουλούδια από το άρωμά τους και μόνο; Αν υπήρχε μόνο ένα χρώμα;”» - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Κώστας Στοφόρος, [literature.gr](#)

«[...] Το βιβλίο της Γιώτας Αλεξάνδρου, με την εξαιρετική εικονογράφηση της Έφης Λαδά, καταπιάνεται μ’ ένα ιδιαίτερο θέμα. Με μοναδικό αφηγηματικό τρόπο, ιδανικά συνδυασμένο με τις εικόνες, η Γιώτα Αλεξάνδρου μας παρουσιάζει μια ιστορία για ένα κορίτσι που έχει ιδιαίτερες ικανότητες και που αντιμετωπίζει τις δυσκολίες με χαμόγελο. Για έναν κόσμο που δεν είναι ο συνηθισμένος και γι’ αυτό είναι ξεχωριστός, ανθεκτικός και ελπιδοφόρος.

Μια ιστορία που συγκινεί, αλλά κυρίως δείχνει στα παιδιά –και σε όλους τους ενήλικες– ότι μπορεί να υπάρχουν δυσκολίες, όταν όμως τις αντιμετωπίζουμε στοργικά, κάτι καλύτερο μπορεί να έρθει, κι ότι ο μικρόκοσμός μας δεν αποτελεί παρά έναν κόκκο άμμου στη χαώδη αμμουδιά του κόσμου. Γιατί αν σαν κόκκος κοιτάς τους άλλους κόκκους άμμου, τότε δεν υπάρχει ελπίδα. Αν όμως κοιτάς τη θάλασσα, τότε όλα μπορούν να συμβούν [...]». - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Στέφανος Ξένος, [diavasame.gr](#)

«[...] Μια ηρωίδα που δημιουργήθηκε όχι για να συγκινήσει, αλλά για να αφυπνίσει. Εμείς που έχουμε μάτια ας τα χρησιμοποιήσουμε επιτέλους σωστά [...]». - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Ιωάννα Μπαμπέτα, [greekgnomi.com](#)

«[...] Ενώ το θέμα είναι δύσκολο ως προς τη συγγραφική διαχείριση (αφού πρόκειται για άτομο με προβλήματα όρασης), η συγγραφέας κατορθώνει να αναδεικνύει τη δύναμη και την ομορφιά της διαφορετικότητας μέσα από τα παιδικά παιχνίδια που σχετίζονται με ήχους, μυρωδιές και με παιχνίδια αφής.

Είναι μια ιστορία καλογραμμένη, πλασμένη με όνειρο και ρεαλισμό, με συναίσθημα και γνώση.

Το βιβλίο *Φένια, η αγαπημένη των ήχων* της Γιώτας Κ. Αλεξάνδρου, βραβευμένο από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, ασφαλώς μπορεί να αξιοποιηθεί μέσα στην τάξη από τους εκπαιδευτικούς, γιατί προσφέρεται για δραματοποίηση και κατανόηση, για μια ανθρωπιστική καλλιέργεια και ενσυναίσθηση μεταξύ των παιδιών. Θα το χαρούν μικροί και μεγάλοι τόσο για την ιστορία όσο και για την εντυπωσιακή του εικονογράφηση [...]».

Β. Δ. Αναγνωστόπουλος, ομότιμος καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, [Ταχυδρόμος της Μαγνησίας](#)

«[...] Είναι μια συγκινητική, όμορφη, γεμάτη αισιοδοξία ιστορία.

Μια ιστορία που το σκοτάδι δε νικά τη ζωή.

Η ηρωίδα με δύναμη και αγάπη για τη ζωή αναπτύσσει ικανότητες για να αντιμετωπίσει το σκοτάδι της.

Μια ιστορία πλημμυρισμένη από ήχους. Ήχοι της μουσικής, της κίνησης των σωμάτων, του νερού, αλλά και μυ-

Έγραψαν για το βιβλίο...

ρωδιές ανθρώπων και όλης της φύσης.

Μεστός λόγος που ρέει αβίαστα και γεννά συναισθήματα και εικόνες. [...]

Η βραβευμένη με έπαινο και από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά Γιώτα Αλεξάνδρου. Η συγγραφέας όπως και στις άλλες της δουλειές καταφέρνει με ευαισθησία και σεβασμό να παραδώσει μια ιστορία που αφορά άτομα με τύφλωση.

Το κείμενό της προκαλεί μια έκρηξη συναισθημάτων, ενώ τοποθετεί τους αναγνώστες στη θέση της ηρωίδας και όλα αυτά με όπλο τον κοφτό, δυναμικό λόγο της που στιγμή δε γεννά μελοδράματα ή υπερβολές. [...]

Οι πολύχρωμες εικαστικές εικόνες, με τη δύναμη του πινέλου είναι της βραβευμένης Έφης Λαδά.

Η αγαπημένη εικονογράφος και σε αυτό το βιβλίο “κεντά με τα πινέλα και τα μολύβια της”.

Τα συναισθήματα που προκαλεί κάθε της πίνακας, γιατί για πίνακες που βρίσκονται σε κάθε σαλόνι του βιβλίου πρόκειται, είναι πλούσια, εναλλασσόμενα, λυτρωτικά.

Οι μορφές της σημερινές, που κουβαλούν με την ενδυμασία τους κάτι από άλλες εποχές προκαλώντας νοσταλγία και αναζήτηση. [...]

Το προτείνεις; Το προτείνω στο σπίτι, στο σχολείο, στη βιβλιοθήκη.

Μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία πολλών συζητήσεων και την πρόκληση θεατρικής έκφρασης με στόχο την ενσυναίσθηση». - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Έλενα Αρτζανίδου, [thinkfree.gr](#)

«Παρακολουθώντας με ευαισθησία και διακριτικότητα την ιστορία της μικρής Φένιας η συγγραφέας Γιώτα Αλεξάνδρου, η οποία είναι παράλληλα δασκάλα, νηπιαγωγός, εμπυχωτρία και συντονίστρια θεατρικού παιχνιδιού, μας ταξιδεύει μέσα από το μύθο στην αλήθεια. Ένα τέχνασμα που βάζει να επινοήσει η δασκάλα της Φένιας ευαισθητοποιεί όχι μόνο τους συμμαθητές της, αλλά και τους αναγνώστες κάθε ηλικίας. Αντί να μαλώσει τα παιδιά που δημιουργούν προβλήματα στη μικρή μαθήτριά, η δασκάλα τους τα προκαλεί να παίξουν – με τα μάτια κλειστά.

Δοκιμάστε να παίξετε κι εσείς αυτό το παιχνίδι. Θα εκπλαγείτε, αλλά και θα πειστείτε πως το διαφορετικό είναι και θαυμαστό.

Η εικονογράφηση, ευφάνταστη και ζωντανή, αποδίδει τους ήρωες της ιστορίας με τρυφερότητα και γλύκα. Η Έφη Λαδά παίζει με τις ακουαρέλες της, το φως και τις σκιές με τρόπο αριστοτεχνικό και μας παρασύρει σε έναν κόσμο ονειρικό αλλά τόσο, μα τόσο αληθινό». - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Λιάνα Δενεζάκη, [kosvoice.gr](#)

«Σε ένα [...] απλό αλλά ονειρικό περιβάλλον κινήθηκε η Γιώτα Αλεξάνδρου για να συνθέσει το ποιητικό της παραμύθι βασισμένο στην ιδέα ενός κόσμου που τον αντιλαμβάνομαστε πρώτα πρώτα χάρη στις αισθήσεις και όχι

Έγραψαν για το βιβλίο...

τις βιωματικές εμπειρίες ή τις γνώσεις. Ηρωίδα της, ένα κοριτσάκι, η Φένια, η αγαπημένη των ήχων (Εκδόσεις Πατάκη), που με χάρη και ένα πλατύ φωτεινό χαμόγελο αναδεικνύει τα ιδιαίτερα χαρίσματά της και συνοδεύει τα μικρά παιδιά σε μια πρώτη γνωριμία με τον κόσμο των αισθήσεων αλλά και τα εξοικειώνει με την αναπηρία και τις δυσκολίες. Η εικονογράφηση της καταξιωμένης Έφης Λαδά με τους ιδιαίτερους, γεμάτους αποχρώσεις χρωματισμούς δημιουργεί ένα πολύ πειστικό περιβάλλον για να αναδειχθούν οι ήχοι της Φένιας». - (δείτε το άρθρο [εδώ](#))

Ελένη Κορόβηλα, [bookpress.gr](#)

«[...] Με το έξυπνο και πολύ τρυφερό κείμενό της, η Γιώτα Αλεξάνδρου καταπιάνεται μ' αυτό το θέμα με ευαισθησία και σεβασμό. Η αφήγηση γίνεται σε πρώτο πρόσωπο, και υπάρχει συναισθηματική φόρτιση, καθώς ο μικρός αφηγητής τυχαίνει να συνδέεται με την ηρωίδα με συγγενικούς δεσμούς. Μας μιλάει για τη Φένια, που αντιλαμβάνεται τον κόσμο με τον δικό της τρόπο – μέσα από τους ήχους. Η τεχνική ιδιαιτερότητά της δεν αναφέρεται ποτέ με το όνομά της, καθώς η ουσία της ιστορίας είναι και παραμένει ότι η Φένια είναι ένα παιδί σαν όλα τα άλλα, το οποίο απλώς βλέπει τον κόσμο με μάτια διαφορετικά.

[...] Είναι για εκείνη απόλυτα φυσιολογικό να βλέπει με ήχους ή να αντιλαμβάνεται τα χρώματα με το συναίσθημα. Πράγματα αυτονόητα για τον πολύ κόσμο, για τη Φένια απαιτούν προσπάθεια, ωστόσο εκείνη έχει βρει τον δικό της κώδικα επικοινωνίας και ανταπόκρισης. Ουσιαστικά είναι πιο δύσκολο για τα άλλα παιδιά να αντιληφθούν τον κόσμο της Φένιας απ' όσο είναι για τη Φένια να προσπαθεί να προσαρμόζεται καθημερινά στον δικό τους.

[...] Το κείμενο είναι λιτό, τρυφερό και διακριτικά ποιητικό. Η υπέροχη εικονογράφηση της Έφης Λαδά δίνει ζωή στους ήρωες και τις περιγραφές και τονίζει ακόμα περισσότερο το θετικό, βαθιά ανθρώπινο και συγκινητικό μήνυμα του βιβλίου. Οι ζωηρές, ονειρικές εικόνες της δίνουν μια άλλη διάσταση στο θέμα. Πρόκειται για ένα βιβλίο που, αν και απευθύνεται πρωτίστως σε παιδιά, αξίζει να διαβαστεί από όλες τις ηλικίες». - (δείτε ολόκληρο το άρθρο [εδώ](#))

Βερίνα Χωρεάνθη, [diastixo.gr](#)

«Ο Άλκης, ο αδελφός της τυφλής Φένιας, θυμώνει κάθε φορά που τα παιδιά στο σχολείο πειράζουν και δυσκολεύουν τη ζωή της αδελφής του. Η δασκάλα βάζει τα παιδιά να παίξουν με κλειστά τα μάτια. Τότε, τα χέρια γίνονται μάτια, όλες οι αισθήσεις λειτουργούν, και ο κόσμος ολόγυρα γεμίζει με μυρωδιές, ήχους, σχήματα κι αγγίγματα. Τα παιδιά καταλαβαίνουν τον κόσμο στον οποίο ζει η Φένια και έτσι αλλάζουν τη συμπεριφορά τους. Από τα ωραιότερα βιβλία που έχω διαβάσει σχετικά με τα παιδιά με ιδιαίτερες ικανότητες. Γραμμένο με ευρηματικότητα, έμπνευση και φαντασία, κατάφερε με τον λιτό του λόγο ν' αγγίξει τις καρδιές μας. Η εκφραστική εικονογράφηση με ευαισθησία συνοδεύει ένα βιβλίο που θα λατρέψουν τα παιδιά». - (δείτε το άρθρο [εδώ](#))

Λίσα Ψαραύτη, «[διαδρομές](#)», τ. 121, καλοκαίρι 2016